

Arrest

nr. 325 413 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 mei 2023 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 3 juli 2023 om internationale bescherming. Op 30 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoekster wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, N(...) Z(...) G(...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en katholiek te zijn. U bent geboren op (...) 1976 in Victoria, Caldas. Toen u nog maar een pasgeboren baby was, verhuisde jullie gezin naar Medellín voor uw vaders werk. U verbleef heel uw leven in Medellín. U verbleef tot uw tien jaar in de wijk

San Javier. Vervolgens verhuisden jullie naar de wijk Buenos Aires tot u ongeveer vijftien jaar oud was. Nadien woonde u in de wijk Aranjuez. U kreeg met uw ex-man L(...) een dochter genaamd L(...) F(...) R(...) Z(...). Na vijf jaar zijn u en de vader van L(...) gescheiden. Vervolgens heeft u een relatie gekregen met M(...) A(...) F(...) H(...). Samen kregen jullie ongeveer veertien jaar geleden een zoon, N(...) D(...) F(...) Z(...) (CG (...)). U bent op dat moment samen met uw kinderen en M(...) verhuisd naar de wijk Calasanz, op het adres Carerra 85, nummer 53b-80. Dit appartement was eigendom van de moeder van uw partner M(...).

U heeft uw middelbare school afgerond. In 2006 behaalde u een technisch diploma secretariaat met specialisatie in ICT. U was ongeveer tien jaar werkzaam als secretaresse in een textielbedrijf genaamd "Creaciones Dona Rosita".

Op 6 juni 2021 ontdekte uw partner M(...) dat zijn motor was gestolen. Hij ging ernaar op zoek. Twee uur later werd u opgebeld door de politie met de boodschap dat M(...) in coma lag in het ziekenhuis; hij was in elkaar geslagen. U ging naar het ziekenhuis. Daar ontving u twee dreigtelefoontjes met de boodschap dat u geen klacht mocht neerleggen, anders zouden uw kinderen gedood worden. M(...) overleed op 11 juni 2021. Sindsdien ontving u bedreigingen. U leefde ondergedoken, u was bang om op straat te komen en u sliep niet meer.

Vervolgens werden vier daders van de aanval op M(...) gevat. De bedreigingen namen toe. Eén van de vier opgepakte daders werd vrijgelaten na de hoorzitting omdat hij niet te zien was op camerabeelden, de andere drie werden veroordeeld. De daders dienden eveneens een schadevergoeding aan u te betalen. U werd nog meer bedreigd. U begon bedreigingen via uw vrienden te ontvangen.

Op 9 mei 2023 was u onderweg naar uw werk met het openbaar vervoer. De bus deed echter te lang over de route, waardoor u besloot af te stappen. Drie mannen grepen u plots vast en sleurden u mee naar een veld waar u door hen verkracht werd. Zij toonden u hun messen en zeiden dat ze u zouden vermoorden. Omwille van enkele voorbijgangers liepen ze weg. U vluchtte naar de woning van uw vriendin C(...). U vroeg iemand om uw zoon van school te halen en naar het huis van C(...) te brengen. Daar leefden jullie onderdoken tot jullie vertrek uit het land.

U leende 12.000.000 Colombiaanse peso van C(...) en verliet Colombia samen met uw zoon D(...) op 11 mei 2023 via de luchthaven Jose Mario Cordoba in Medellín. Jullie vlogen via Madrid, Spanje, naar België, waar jullie arriveerden op 12 mei 2023. Op 3 juli 2023 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, het paspoort van uw zoon N(...) D(...) en uw identiteitskaart neer, alsook kopieën van volgende stukken: een vonnis van 10 februari 2023, mailverkeer betreffende een hoorzitting, twee camerabeelden van de daders, een artikel van Q'Hubo, een artikel van Minuto 30, de overlijdensakte van M(...), medische verslagen met betrekking tot N(...), uw geboorteakte, de geboorteakte van N(...) en uw reisschema.

Uw dochter L(...) F(...) R(...) Z(...) verblijft tot op heden in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op een vrees voor een paramilitaire bende die uw partner M(...) heeft gedood en u vervolgens heeft bedreigd en seksueel misbruikt.

De aanval op uw partner M(...) A(...) F(...) H(...) op 6 juni 2021 en daarop volgend zijn overlijden op 11 juni 2021 worden in deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken. U legt verklaringen af, alsook legt u stukken van de rechtszaak en de veroordeling van de daders neer (CGVS, p.17 en zie documenten). Echter kan er

geen geloof worden gehecht aan de problemen die ú als gevolg hiervan zou hebben gekend in Colombia en dit omwille van een resem aan onlogische verklaringen.

Zo merkt het CGVS allereerst op dat de bedreigingen die u volgens uw verklaringen zou hebben ontvangen alle geloofwaardigheid missen. Meteen na de aanval op M(...) begon u bedreigingen te ontvangen van de ouders, zo vertelt u. U specificeert dat ze naar u thuis kwamen, dat ze aan de poort stonden en dat ze uw telefoonnummer vroegen aan anderen. U diende steeds na te gaan wie er voor het gebouw stond. De ouders dachten namelijk dat u klacht had neergelegd en gingen bijgevolg "dag en nacht op zoek" naar u tot ze u aanvielen in 2023, zo vertelt u (CGVS, p.20-21). Echter is het wel erg merkwaardig dat u sinds juni 2021 tot mei 2023 constant in de gaten zou zijn gehouden, zonder enige actie. Daar u verklaart hen te hebben vermeden met behulp van uw vrienden u belde uw vrienden op om na te gaan of er iemand aan uw appartementsgebouw stond en u werd vervoerd in wagens met getinte ruiten - komt weinig aannemelijk over. De vraag stelt zich hoe u ondanks deze permanente dreiging zich dan toch bijna twee jaar lang heeft kunnen verplaatsen. Het moge verbazen dat de ouders u zo ernstig bedreigden en u ongeveer acht keer rechtstreeks hebben uitgescholden aan uw woning, maar u anderzijds zo genegen zijn om u bijna twee jaar lang louter in de gaten te houden en u waarschuwingen te geven zonder enig ander gevolg (CGVS, p.20-21). De weinig doortastende aanpak van de ouders raakt kant noch wal.

Ten tweede was u zelf niet ter plaatse toen M(...) werd aangevallen en was u aldus niet rechtstreeks betrokken bij het incident. Dat de ouders u aldus beschuldigden en bedreigden omdat u aangifte zou hebben gedaan, doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer gezien er meerdere getuigen werden opgeroepen tijdens de rechtszaak, bijvoorbeeld de eigenaar van de winkel El Pijao, die wordt vernoemd in het vonnis omdat hij zijn camerabeelden heeft vrijgegeven om de ouders te kunnen identificeren (CGVS, p.17-18). U geeft zelf te kennen dat de andere betrokkenen, zoals buurtbewoners en de winkeleigenaar, bij naam genoemd werden door de procureur. De advocaat zou u echter hebben geïnformeerd dat de procureur deze namen uit z'n duim had gezogen, gezien men de namen van informanten wenst te verzwijgen in Colombia (CGVS, p.21). Deze verklaring kan in de verste verte niet overtuigen. De betrokken personen worden bij naam en toenaam vernoemd in het vonnis. En al zouden de namen van de getuigen zijn gewijzigd, quod non, staat nog steeds genoteerd welke eigenaar van welke winkel de camerabeelden heeft vrijgegeven en wat heeft geleid tot de identificatie van de ouders (zie documenten en vertaling). Dat u stelt dat de andere betrokkenen geen problemen hebben gekend en u wél komt aldus weinig aannemelijk over (CGVS, p.21). Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw relaas op een helling.

Ten derde merkt het CGVS op dat u gedrag niet strookt met dat van iemand die bijna twee jaar lang bedreigd zou zijn geweest. Sinds de bedreigingen van start zouden zijn gegaan, bent u ondergedoken beginnen leven, zo stelt u (CGVS, p.15). U nam overigens volgende veiligheidsmaatregelen: uw vrienden vervoerden u in wagens met getinte ruiten, u informeerde zich over wie zich voor het gebouw bevond (CGVS, p.21) en u kwam niet altijd rond hetzelfde uur thuis (CGVS, p.23). Echter bent u wél blijven werken en bleef u wél de bus nemen. Zo nam u getrouw bus 311 'Calasanz – Boston' tot het centrum van Medellín naar uw werk en dit tot u uw werk stopzette op 8 mei 2023 (CGVS, p.8). Dit gedrag staat haaks op de verklaring dat u ondergedoken zou hebben geleefd. U nam wel degelijk deel aan het openbare leven en kon op die manier 'traceerbaar' blijven voor uw zogenaamde belagers. Indien u werkelijk continu bedreigd en belaagd werd aan de poort van uw appartementsgebouw, moge men verwachten dat u dan ook effectief maatregelen zou nemen om uzelf in veiligheid te stellen. Het gedrag dat u heeft gesteld valt niet te verenigen met de angst die u verklaart te hebben gehad, wat nogmaals afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanpak.

Ten vierde tart het alle verbeelding dat u vlak na de aanval op M(...), toen hij nog in het ziekenhuis lag, dreigtelefoontjes ontving, doch dit nooit heeft gemeld (CGVS, p.15). U werd twee maal gebeld op uw gsm-nummer met de bedreiging dat u geen klacht mocht neerleggen bij het Openbaar Ministerie (CGVS, p.117-18). Daar de politie u zelf hadden opgeroepen naar het ziekenhuis te komen en de overheid zelf een misdrijfmelding heeft gemaakt - gezien het incident in het openbaar plaatsvond -, is het wel erg vreemd dat u het voorval van de telefoontjes dan niet heeft aangegeven bij de politie. Zij waren namelijk reeds bezig met hun onderzoek en die elementen konden bijzonder pertinent zijn (CGVS, p.18-19). Des te meer gezien de politie u heeft opgehaald met de wagen om u naar het politiekantoor te brengen voor een verhoor en u vervolgens weer heeft afgezet aan het ziekenhuis (CGVS, p.19); u had dus ruimschoots de kans om melding te maken van de bedreigingen. Dat u dat in de gegeven omstandigheden niet heeft gedaan, is bijzonder frappant te noemen.

Het CGVS stipt daarbij nog aan dat noch u, noch uw familieleden in het verleden problemen hebben gekend met de Colombiaanse autoriteiten of het Colombiaans gerecht wat een eventueel wantrouwen ten opzichte van het Openbaar Ministerie zou kunnen verklaren (CGVS, p.9). Wel integendeel, het incident waarvan uw partner het slachtoffer is geworden, werd bijzonder ernstig genomen en volledig onderzocht, met drie veroordelingen als gevolg. Daarenboven, uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt

dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía (zie overeenstemmende informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U brengt geen elementen aan die zouden doen vermoeden dat de Colombiaanse overheid u niet zou beschermen indien u melding zou hebben gemaakt van de dreigtelefoons en/of de andere dreigementen: des te meer gezien zij op dat moment reeds het onderzoek naar de geweldpleging op uw partner waren gestart en daarbij niets aan het toeval hebben overgelaten (CGVS, p.18).

Ook de daaropvolgende bedreigingen aan uw woning en via uw vrienden, heeft u niet gemeld bij de autoriteiten; zo blijkt uit uw verhaal. U stelt dat slachtoffers niet worden beschermd in Colombia. U verduidelijkt: "In de loop van de hoorzittingen toonden ze mijn telefoon, gaven ze me mijn exacte adres bloot. Dat doen ze om mij alleen nog maar meer problemen te bezorgen" (CGVS, p.21 & p.26). Nergens uit de stukken die u neerlegt blijkt dat u kwaadwillig en/of onterecht werd behandeld door de autoriteiten. In tegendeel, uit de documenten blijkt dat u zelf de politie heeft gebeld toen M(...) het huis verliet én dat u bovendien al eerder beroep deed op de autoriteiten (zie documenten en vertaling). Zoals eerder aangegeven blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen (zie supra). Dat u, in geval u werkelijk zou zijn bedreigd door de bende die verantwoordelijk was voor de dood van uw partner, zich niet tot uw autoriteiten heeft gericht, kan u wel degelijk worden aangerekend.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u ontving vanaf juni 2021 tot mei 2023, maakt dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die daarop zouden zijn gevolgd. Echter, wijst het CGVS ook in dit verband nog op onlogische verklaringen waardoor ook het vervolg van uw relaas bezwaarlijk als geloofwaardig kan worden beschouwd. U stelt dat u op 9 mei 2023 onderweg was naar uw werk met de bus, echter deed de bus erg lang over de rit, waardoor u bent afgestapt. U verklaart vervolgens te zijn meegesleurd naar een veld door drie mannen en bijgevolg seksueel te zijn misbruikt door hen. Zij toonden u ook hun messen, zo vertelt u voorts. U kon ontsnappen toen enkele personen passeerden (CGVS, p.15). Hierbij wenst het CGVS allereerst op volgende incoherentie te wijzen. Zo stelde u aanvankelijk het volgende: "Op 9 mei was ik onderweg naar mijn werk maar de bus deed er erg lang over. Dus moest ik dan uitstappen, ergens aan de kant van de weg waar bomen zijn." (CGVS, p.15) Ook op een ander moment tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u bent uitgestapt (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt hoe de daders konden weten dat u onvoorzien op die plek uit de bus zou stappen, verbetert u zichzelf en stelt u dat u nog niet op de bus was gestapt. U bent een eindje verderop naar beneden gegaan omdat de bus niet kwam, zo vertelt u (CGVS, p.23). Dat u twee keer hetzelfde verklaard, nl. dat u vroegtijdig van de bus bent gestapt, om vervolgens uw verklaringen helemaal te wijzigen, biedt geen verschuiving voor de vastgestelde incoherentie en doet ernstig twijfelen aan het incident met de bus en de daarop volgende aanranding. Bovendien, gesteld dat u vroegtijdig de bus had verlaten zoals u initieel verklaart, dringt de vraag zich op waarom u dat risico heeft genomen, enkel en alleen om de rit niet zo goed vlotte; des te meer u zelf te kennen geeft dat uw belagers zich op verschillende plekken ophielden en u zich - door eerder af te stappen - op onbekend terrein begaf (CGVS, p.24). Voorts verbaast het nogmaals dat u geen klacht heeft ingediend bij de autoriteiten na de door u voorgehouden verkrachting en mishandeling. U geeft als verweer dat een dergelijke klacht niet anoniem kon gebeuren. Het CGVS merkt hier nogmaals op dat de autoriteiten reeds een zaak hadden opgestart en dat er reeds een vonnis werd geveld omtrent de dood van uw partner M(...) waardoor men zich vragen kan stellen bij het nut van een anonieme klacht, gezien uw identiteit bij uw belagers reeds was gekend. Uw uitleg houdt in dit verband hoegenaamd geen steek.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u gearriveerd bent in België op 12 mei 2023 (verklaring DVZ, vraag 33, p.12 & CGVS, p.14). U diende in België echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2023 (zie administratief dossier). Gevraagd om welke reden u een tijdje heeft gewacht om dit te doen, stelt u het volgende: "Wel, ik wilde bij een dame verblijven maar het lukte ons maar niet om samen te wonen dus moesten we daar weg en moesten we wel asiel aanvragen" (CGVS, p.14). Deze verklaring doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien u door deze uitspraak asiel eerder verbindt met het gebrek aan financiële middelen en behuizing, dan wel met een vrees voor vervolging in uw hoofd. Er kan namelijk van worden uitgegaan dat de acute vrees omwille van de beweerdde problemen in Colombia u er net zou toe aanzetten om zo snel mogelijk internationale bescherming te zoeken. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

In hetzelfde verband moet ook worden meegegeven dat u via Spanje naar België bent gereisd, doch u in Spanje geen initiatief heeft genomen om uw vrees ten aanzien van de Spaanse autoriteiten - de welke ook nog uw eigen taal spreken - kenbaar te maken. Ook dit kan u worden aangerekend en wijst niet op een dringende vrees in uw hoofd (zie Vragenlijst DVZ, vraag 33).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de door u opgeworpen problemen omwille van het overlijden van uw partner M(...). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte, het paspoort van uw zoon N(...) D(...) en de kopie van de geboorteakte van N(...) D(...) tonen de identiteit van u en uw zoon aan, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Evenmin wordt de gewelddadige dood van uw partner M(...) en de veroordeling van de daders in twijfel getrokken door het CGVS (vonnis van 10 februari 2023, mailverkeer betreffende een hoorzitting, twee camerabeelden van de daders, een artikel van Q'Hubo, een artikel van Minuto 30, de overlijdensakte van M(...)). Echter tonen geen van deze stukken aan welke problemen u zou hebben gekend in Colombia. De medische verslagen met betrekking tot N(...) D(...) kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS ombuigen. U verduidelijkt dat hij met een verstandelijke beperking, een aandachtstoornis en een weerspannigheidsstoornis kampt (CGVS, p.5-9). Wat betreft de situatie van N(...) D(...) verwijst het CGVS jullie door naar de procedure voor medische regularisatie (9ter). De kopieën omtrent uw reisschema tonen louter aan hoe u van Colombia naar België bent gereisd, niet meer en niet minder.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse

autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadargroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat vooreerst in op haar vermeende nood aan de vluchtelingenstatus en herhaalt haar verklaringen betreffende haar beweerdde problemen in Colombia. Ze is van mening dat, gezien de huidige context in Colombia, haar verklaringen niet enkel coherent, maar ook plausibel zijn. In dit kader verwijst ze naar algemene informatie van EUAA en stelt ze dat hieruit blijkt dat gewapende groeperingen in Colombia niet aarzelen om de Colombiaanse bevolking af te persen en aan te vallen en zij hiertegen geen bescherming kan verkrijgen. Vervolgens geeft zij een theoretische toelichting aangaande het voordeel van de twijfel en meent ze dat haar dit dient te worden toegekend.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar eventuele nood aan de subsidiaire beschermingsstatus en geeft ze een theoretische toelichting betreffende de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Aangaande de veiligheidssituatie in Colombia betoogt ze, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er sprake is van ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat dit gewapend conflict zich beperkt tot bepaalde gebieden, voert verzoekster aan dat de veiligheidssituatie in meerdere regio's in Colombia erg problematisch is. Verzoekster concludeert dat Colombia geen veilig land is en dat *“burgers getroffen zijn door het geweld tussen de groeperingen en de overheden, en dat het geweld als willekeurig kan dus worden beoordeeld”*. Als gevolg van deze onveilige situatie zijn afpersing, moorden en ontvoeringen gewoon geworden, wat door de adjunct-commissaris niet wordt betwist, zo stelt verzoekster. Ze verwijst naar informatie van onder andere OSAR en Human Rights Watch en stelt dat de overheden niet alleen geen effectieve bescherming bieden, maar zich ook zelf schuldig maken aan ernstige mensenrechtenschendingen. Een analyse van de veiligheidssituatie in Colombia leidt volgens verzoekster tot de conclusie dat zij bij terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of gewapend conflict. Zij merkt in dit verband nog op dat er delen van het land zijn waar het onmogelijk is om zich er te vestigen, wegens het voortdurende conflict en de moeilijke economische situatie. Zij is van mening dat een grondigere analyse, op basis van objectieve informatie, van de mogelijkheden voor haar om zich in Colombia te kunnen vestigen nodig was.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat *“de grieven van de verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren”*, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekster benadrukt dat de adjunct-commissaris de realiteit van de dood van haar ex-partner, noch de omstandigheden waarin hij is vermoord in twijfel trekt en herinnert eraan dat deze gebeurtenis aan de basis lag van alle problemen die zij ondervond en dat zij daarom besloot Colombia te ontvluchten. Verzoekster stelt verder consistent geweest te zijn in wat ze zei, en benadrukt dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden in haar verklaringen over de bedreigingen die ze had ontvangen en de maatregelen die ze genomen heeft om zichzelf te beschermen. Ze voert aan dat de enige tegenstrijdigheid die de adjunct-commissaris opmerkt, de poging tot verkrachting betreft waaraan ze in mei 2023 werd onderworpen. Wanneer al haar verklaringen gelezen worden, dient te worden vastgesteld dat dit *“eerder een kwestie van misverstand is dan een tegenstrijdigheid als zodanig”*, aldus verzoekster. Ze stelt dat het feit dat de bende haar tussen juni 2021 en mei 2023 niet rechtstreeks heeft aangevallen, niet volstaat om de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken en meent dat *“het CGVS dus geen grief of ernstige inconsistentie met betrekking tot de feitelijke inhoud van deze opmerkingen over de ondervonden problemen*

van verzoekster met de paramilitaire bende" formuleert. Ze voegt toe dat de adjunct-commissaris *"uiteindelijk slechts de ernst van de bedreigingen waarmee verzoekster te maken had gehad, heeft gebagatelliseerd"*.

Verzoekster betoogt dat, aangezien de Colombiaanse autoriteiten burgers niet beschermen tegen de gewapende groepen, de *"risico's voor het leven van verzoekster reëel en aanwezig (lijken) te zijn"*. Zij stelt dat haar vrees *"gebaseerd (is) op een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist: de veiligheidssituatie in Colombia is zeer zorgwekkend en gevaarlijk voor burgers, vooral mensen die al problemen met gewapende groeperingen hebben ontmoet, zoals verzoekster"*. Verzoekster meent voorts dat het subjectieve element van haar vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld.

Tenslotte gaat verzoekster in op de door haar voorgelegde documenten en benadrukt zij dat de inhoud van deze documenten in overeenstemming is met haar verklaringen.

3.1.3. In hoofddorde vraagt verzoekster dat zij erkend wordt als vluchteling, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor bijkomend onderzoek.

3.1.4. Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoekster in haar tweede middel artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft zij evenmin enige toelichting over de wijze waarop ze dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster in haar eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar opgeworpen problemen omwille van het overlijden van haar partner M., nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij als gevolg van de aanval op haar partner M. zou hebben gekend in Colombia omwille van een resem aan ongeloofwaardige verklaringen, (ii) daar er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die ze ontving vanaf juni 2021 tot mei 2023, er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die daarop zouden zijn gevolgd, (iii) ze gearriveerd is in België op 12 mei 2023 maar pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 3 juli 2023 en (iv) ze in Spanje geen initiatief genomen heeft om haar vrees kenbaar te maken ten aanzien van de Spaanse autoriteiten, omdat (B) de stukken die ze neerlegt niets kunnen wijzigen aan deze vaststellingen en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, uit vrees voor de paramilitaire bende die haar partner M. heeft gedood en haar zou hebben bedreigd en seksueel misbruikt. Op 6 juni 2021 zou verzoeksters partner M. gemerkt hebben dat zijn motor gestolen was. Enige tijd nadat hij thuis vertrokken was om ernaar op zoek te gaan, zou verzoekster opgebeld zijn door de politie met de boodschap dat M. in coma lag en in elkaar geslagen was. Verzoekster ging naar het ziekenhuis, waar zij twee dreigtelefoontjes ontvangen zou hebben met de boodschap dat ze geen klacht mocht neerleggen. M. overleed op 11 juni 2021. Sindsdien zou verzoekster bedreigingen blijven ontvangen zijn. Vervolgens zouden vier daders van de aanval op M. gevat zijn, waarvan er drie zouden zijn veroordeeld, waarna de bedreigingen toegenomen zouden zijn en verzoekster ook via vrienden bedreigingen ontvangen zou hebben. Op 9 mei 2023 zou verzoekster onderweg naar haar werk door drie mannen zijn vastgegrepen en meegesleurd naar een veld, waar zij door hen seksueel misbruikt zou zijn. Zij zouden tevens gezegd hebben dat ze verzoekster zouden vermoorden. Verzoekster zou kunnen ontsnappen zijn en naar het huis van haar vriendin C. gevlucht zijn. Daar zou verzoekster ondergedoken hebben geleefd tot haar vertrek uit Colombia op 11 mei 2023.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door haar aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“De aanval op uw partner M(...) A(...) F(...) H(...) op 6 juni 2021 en daarop volgend zijn overlijden op 11 juni 2021 worden in deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken. U legt verklaringen af, alsook legt u stukken

van de rechtszaak en de veroordeling van de daders neer (CGVS, p.17 en zie documenten). Echter kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend in Colombia en dit omwille van een resem aan onlogische verklaringen.

Zo merkt het CGVS allereerst op dat de bedreigingen die u volgens uw verklaringen zou hebben ontvangen alle geloofwaardigheid missen. Meteen na de aanval op M(...) begon u bedreigingen te ontvangen van de daders, zo vertelt u. U specificeert dat ze naar u thuis kwamen, dat ze aan de poort stonden en dat ze uw telefoonnummer vroegen aan anderen. U diende steeds na te gaan wie er voor het gebouw stond. De daders dachten namelijk dat u klacht had neergelegd en gingen bijgevolg "dag en nacht op zoek" naar u tot ze u aanvielen in 2023, zo vertelt u (CGVS, p.20-21). Echter is het wel erg merkwaardig dat u sinds juni 2021 tot mei 2023 constant in de gaten zou zijn gehouden, zonder enige actie. Daar u verklaart hen te hebben vermeden met behulp van uw vrienden u belde uw vrienden op om na te gaan of er iemand aan uw appartementsgebouw stond en u werd vervoerd in wagens met getinte ruiten - komt weinig aannemelijk over. De vraag stelt zich hoe u ondanks deze permanente dreiging zich dan toch bijna twee jaar lang heeft kunnen verplaatsen. Het moge verbazen dat de daders u zo ernstig bedreigden en u ongeveer acht keer rechtstreeks hebben uitgescholden aan uw woning, maar u anderzijds zo genegen zijn om u bijna twee jaar lang louter in de gaten te houden en u waarschuwingen te geven zonder enig ander gevolg (CGVS, p.20-21). De weinig doortastende aanpak van de daders raakt kant noch wal.

Ten tweede was u zelf niet ter plaatse toen M(...) werd aangevallen en was u aldus niet rechtstreeks betrokken bij het incident. Dat de daders u aldus beschuldigden en bedreigden omdat u aangifte zou hebben gedaan, doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer gezien er meerdere getuigen werden opgeroepen tijdens de rechtszaak, bijvoorbeeld de eigenaar van de winkel El Pijao, die wordt vernoemd in het vonnis omdat hij zijn camerabeelden heeft vrijgegeven om de daders te kunnen identificeren (CGVS, p.17-18). U geeft zelf te kennen dat de andere betrokkenen, zoals buurtbewoners en de winkeleigenaar, bij naam genoemd werden door de procureur. De advocaat zou u echter hebben geïnformeerd dat de procureur deze namen uit z'n duim had gezogen, gezien men de namen van informanten wenst te verzwijgen in Colombia (CGVS, p.21). Deze verklaring kan in de verste verte niet overtuigen. De betrokken personen worden bij naam en toenaam vernoemd in het vonnis. En al zouden de namen van de getuigen zijn gewijzigd, quod non, staat nog steeds genoteerd welke eigenaar van welke winkel de camerabeelden heeft vrijgegeven en wat heeft geleid tot de identificatie van de daders (zie documenten en vertaling). Dat u stelt dat de andere betrokkenen geen problemen hebben gekend en u wél komt aldus weinig aannemelijk over (CGVS, p.21). Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw relaas op een helling.

Ten derde merkt het CGVS op dat u gedrag niet strookt met dat van iemand die bijna twee jaar lang bedreigd zou zijn geweest. Sinds de bedreigingen van start zouden zijn gegaan, bent u ondergedoken beginnen leven, zo stelt u (CGVS, p.15). U nam overigens volgende veiligheidsmaatregelen: uw vrienden vervoerden u in wagens met getinte ruiten, u informeerde zich over wie zich voor het gebouw bevond (CGVS, p.21) en u kwam niet altijd rond hetzelfde uur thuis (CGVS, p.23). Echter bent u wél blijven werken en bleef u wél de bus nemen. Zo nam u getrouw bus 311 'Calasanz – Boston' tot het centrum van Medellín naar uw werk en dit tot u uw werk stopzette op 8 mei 2023 (CGVS, p.8). Dit gedrag staat haaks op de verklaring dat u ondergedoken zou hebben geleefd. U nam wel degelijk deel aan het openbare leven en kon op die manier 'traceerbaar' blijven voor uw zogenaamde belagers. Indien u werkelijk continu bedreigd en belaagd werd aan de poort van uw appartementsgebouw, moge men verwachten dat u dan ook effectief maatregelen zou nemen om uzelf in veiligheid te stellen. Het gedrag dat u heeft gesteld valt niet te verenigen met de angst die u verklaart te hebben gehad, wat nogmaals afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten vierde tart het alle verbeelding dat u vlak na de aanval op M(...), toen hij nog in het ziekenhuis lag, dreigtelefoontjes ontving, doch dit nooit heeft gemeld (CGVS, p.15). U werd twee maal gebeld op uw gsm-nummer met de bedreiging dat u geen klacht mocht neerleggen bij het Openbaar Ministerie (CGVS, p.117-18). Daar de politie u zelf hadden opgeroepen naar het ziekenhuis te komen en de overheid zelf een misdrijfmelding heeft gemaakt - gezien het incident in het openbaar plaatsvond -, is het wel erg vreemd dat u het voorval van de telefoontjes dan niet heeft aangegeven bij de politie. Zij waren namelijk reeds bezig met hun onderzoek en die elementen konden bijzonder pertinent zijn (CGVS, p.18-19). Des te meer gezien de politie u heeft opgehaald met de wagen om u naar het politiekantoor te brengen voor een verhoor en u vervolgens weer heeft afgezet aan het ziekenhuis (CGVS, p.19); u had dus ruimschoots de kans om melding te maken van de bedreigingen. Dat u dat in de gegeven omstandigheden niet heeft gedaan, is bijzonder frappant te noemen.

Het CGVS stipt daarbij nog aan dat noch u, noch uw familieleden in het verleden problemen hebben gekend met de Colombiaanse autoriteiten of het Colombiaans gerecht wat een eventueel wantrouwen ten opzichte van het Openbaar Ministerie zou kunnen verklaren (CGVS, p.9). Wel integendeel, het incident waarvan uw partner het slachtoffer is geworden, werd bijzonder ernstig genomen en volledig onderzocht, met drie veroordelingen als gevolg. Daarenboven, uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía (zie overeenstemmende informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U brengt geen elementen aan die

zouden doen vermoeden dat de Colombiaanse overheid u niet zou beschermen indien u melding zou hebben gemaakt van de dreigtelefoons en/of de andere dreigementen: des te meer gezien zij op dat moment reeds het onderzoek naar de geweldpleging op uw partner waren gestart en daarbij niets aan het toeval hebben overgelaten (CGVS, p.18).

Ook de daaropvolgende bedreigingen aan uw woning en via uw vrienden, heeft u niet gemeld bij de autoriteiten; zo blijkt uit uw verhaal. U stelt dat slachtoffers niet worden beschermd in Colombia. U verduidelijkt: "In de loop van de hoorzittingen toonden ze mijn telefoon, gaven ze me mijn exacte adres bloot. Dat doen ze om mij alleen nog maar meer problemen te bezorgen" (CGVS, p.21 & p.26). Nergens uit de stukken die u neerlegt blijkt dat u kwaadwillig en/of onterecht werd behandeld door de autoriteiten. In tegendeel, uit de documenten blijkt dat u zelf de politie heeft gebeld toen M(...) het huis verliet én dat u bovendien al eerder beroep deed op de autoriteiten (zie documenten en vertaling). Zoals eerder aangegeven blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen (zie supra). Dat u, in geval u werkelijk zou zijn bedreigd door de bende die verantwoordelijk was voor de dood van uw partner, zich niet tot uw autoriteiten heeft gericht, kan u wel degelijk worden aangerekend.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u ontving vanaf juni 2021 tot mei 2023, maakt dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die daarop zouden zijn gevolgd. Echter, wijst het CGVS ook in dit verband nog op onlogische verklaringen waardoor ook het vervolg van uw relaas bezwaarlijk als geloofwaardig kan worden beschouwd. U stelt dat u op 9 mei 2023 onderweg was naar uw werk met de bus, echter deed de bus erg lang over de rit, waardoor u bent afgestapt. U verklaart vervolgens te zijn meegesleurd naar een veld door drie mannen en bijgevolg seksueel te zijn misbruikt door hen. Zij toonden u ook hun messen, zo vertelt u voorts. U kon ontsnappen toen enkele personen passeerden (CGVS, p.15). Hierbij wenst het CGVS allereerst op volgende incoherentie te wijzen. Zo stelde u aanvankelijk het volgende: "Op 9 mei was ik onderweg naar mijn werk maar de bus deed er erg lang over. Dus moest ik dan uitstappen, ergens aan de kant van de weg waar bomen zijn." (CGVS, p.15) Ook op een ander moment tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u bent uitgestapt (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt hoe de daders konden weten dat u onvoorzien op die plek uit de bus zou stappen, verbetert u zichzelf en stelt u dat u nog niet op de bus was gestapt. U bent een eindje verderop naar beneden gegaan omdat de bus niet kwam, zo vertelt u (CGVS, p.23). Dat u twee keer hetzelfde verklaard, nl. dat u vroegtijdig van de bus bent gestapt, om vervolgens uw verklaringen helemaal te wijzigen, biedt geen verschuiving voor de vastgestelde incoherentie en doet ernstig twijfelen aan het incident met de bus en de daarop volgende aanranding. Bovendien, gesteld dat u vroegtijdig de bus had verlaten zoals u initieel verklaart, dringt de vraag zich op waarom u dat risico heeft genomen, enkel en alleen om de rit niet zo goed vlotte; des te meer u zelf te kennen geeft dat uw belagers zich op verschillende plekken ophielden en u zich - door eerder af te stappen - op onbekend terrein begaf (CGVS, p.24). Voorts verbaast het nogmaals dat u geen klacht heeft ingediend bij de autoriteiten na de door u voorgehouden verkrachting en mishandeling. U geeft als verweer dat een dergelijke klacht niet anoniem kon gebeuren. Het CGVS merkt hier nogmaals op dat de autoriteiten reeds een zaak hadden opgestart en dat er reeds een vonnis werd gevelde omtrent de dood van uw partner M(...) waardoor men zich vragen kan stellen bij het nut van een anonieme klacht, gezien uw identiteit bij uw belagers reeds was gekend. Uw uitleg houdt in dit verband hoegenaamd geen steek.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u gearriveerd bent in België op 12 mei 2023 (verklaring DVZ, vraag 33, p.12 & CGVS, p.14). U diende in België echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2023 (zie administratief dossier). Gevraagd om welke reden u een tijdje heeft gewacht om dit te doen, stelt u het volgende: "Wel, ik wilde bij een dame verblijven maar het lukte ons maar niet om samen te wonen dus moesten we daar weg en moesten we wel asiel aanvragen" (CGVS, p.14). Deze verklaring doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien u door deze uitspraak asiel eerder verbindt met het gebrek aan financiële middelen en behuizing, dan wel met een vrees voor vervolging in uw hoofde. Er kan namelijk van worden uitgegaan dat de acute vrees omwille van de beweerdde problemen in Colombia u er net zou toe aanzetten om zo snel mogelijk internationale bescherming te zoeken. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

In hetzelfde verband moet ook worden meegegeven dat u via Spanje naar België bent gereisd, doch u in Spanje geen initiatief heeft genomen om uw vrees ten aanzien van de Spaanse autoriteiten - de welke ook nog uw eigen taal spreken - kenbaar te maken. Ook dit kan u worden aangerekend en wijst niet op een dringende vrees in uw hoofde (zie Vragenlijst DVZ, vraag 33).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de door u opgeworpen problemen omwille van het overlijden van uw partner M(...). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoekster haar vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en haar verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek niet kunnen overtuigen, te weerleggen of te

ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, door het louter herhalen van en volharden in haar verklaringen, het verwijzen naar de algemene context waarin zij haar vluchtrelaas situeert en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, evenwel in gebreke blijft.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster eerst tweemaal verklaart, aangaande de gebeurtenissen waarbij zij geslagen, bedreigd en seksueel misbruikt zou zijn, dat zij vroegtijdig van de bus is gestapt, doch wanneer zij geconfronteerd wordt met de vraag hoe de daders konden weten dat zij daar van de bus zou stappen, haar verklaringen wijzigt en stelt dat zij nooit op de bus is gestapt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 23 en 24). Door in haar tweede middel louter op algemene wijze te stellen dat dit *"eerder een kwestie van misverstand is dan een tegenstrijdigheid als zodanig"*, slaagt verzoekster er niet in deze tegenstrijdigheid te ontcrachten of te verklaren.

Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd door een koninklijk besluit van 27 juni 2018, dat voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan het volgende worden gelezen: *"Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Los daarvan wijst Raad erop dat verzoekster de gelegenheid heeft om middels haar verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar *in casu* niet kan overtuigen, zoals hoger is gebleken.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat het feit dat de bende haar tussen juni 2021 en mei 2023 niet rechtstreeks heeft aangevallen, niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van haar vrees en problemen in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat dit niet het enige motief is waarop de adjunct-commissaris zich baseert om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster gekend zou hebben na het overlijden van haar partner M., zoals *supra* in paragraaf 3.2.3. wordt toegelicht.

Verzoekster voert voorts aan dat ze consistent was in wat ze zei en er geen tegenstrijdigheid werd gevonden in haar verklaringen over enerzijds de bedreigingen die zij had ontvangen en anderzijds de maatregelen die zij had genomen en *"de enige "tegenstrijdigheid" die de verwerende partij opmerkt"*, de poging tot verkrachting betreft waaraan zij in mei 2023 werd blootgesteld. Te dezen wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster geenszins weerlegd of ontcracht.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie aangaande de (veiligheids)situatie in Colombia en stelt dat, dit in acht genomen, haar verklaringen plausibel zijn, wijst de Raad erop dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin *in concreto* aannemelijk dient te maken. Door louter naar algemene informatie te verwijzen, blijft zij hiertoe in gebreke.

Verder bekritiseert verzoekster in haar verzoekschrift dat de adjunct-commissaris de ernst van de bedreigingen waarmee ze te maken heeft gehad, heeft gebagatelliseerd en betoogt zij dat het feit dat ze niet het slachtoffer was geworden van fysiek geweld door de paramilitaire bende niet betekent dat de problemen die zij had ondervonden *"onbeduidend"* waren. In dit kader dient de Raad er echter op te wijzen dat er geen geloof wordt gehecht aan de problemen en de bedreigingen op zich, de ernst ervan nog buiten beschouwing gelaten.

In de mate dat verzoekster in gebreke blijft de vervolgingsfeiten waaraan zij haar persoonlijke vrees verbindt *in concreto* aannemelijk te maken, is haar betoog, onder verwijzing naar passages uit het handboek van UNHCR aangaande procedures en criteria voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming onder het Verdrag van Genève, dat het subjectieve element van haar vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld, *in casu* niet dienstig. Verzoekster dient haar voorgehouden vrees

voldoende te objectiveren en kan daartoe niet volstaan met een verwijzing naar de algemene (veiligheids)context in Colombia.

Verder verwijst verzoekster doorheen haar verzoekschrift naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat de overheden geen effectieve bescherming kunnen bieden. Wat dit betreft, stelt de Raad echter in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster doorheen haar verklaringen geen elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat de autoriteiten niet efficiënt en effectief te werk zouden gaan. Integendeel blijkt dat zij uit eigen initiatief het incident waarbij verzoeksters partner M. werd gedood grondig hebben onderzocht en ernstig hebben genomen, wat resulteerde in drie veroordelingen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-20).

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 2) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Aangezien verzoekster wat betreft haar eigen problemen verklaart dat zij deze op geen enkel moment heeft aangekaart of een klacht heeft ingediend (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), blijft zij hiertoe in gebreke en doet zij bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door haar beweerde bedreigingen.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande motieven. Verzoeksters paspoort, haar identiteitskaart, de kopie van haar geboorteakte, het paspoort van haar zoon en de kopie van de geboorteakte van haar zoon tonen louter verzoeksters identiteit en die van haar zoon aan, wat *in casu* niet wordt betwist (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1, 2, 3, 11 en 12). Evenmin wordt de dood van verzoeksters partner M. en de veroordeling van de daders ervan in twijfel getrokken (*Ibid.*, nrs. 4 - 9), doch kunnen de stukken die verzoekster in dit kader voorlegt haar problemen die hieruit zijn voortgekomen niet aantonen. De medische verslagen aangaande verzoeksters zoon N. D. hebben evenmin betrekking op verzoeksters persoonlijke vluchtmotieven (*Ibid.*, nr. 10). Indien verzoekster van oordeel is dat zij omwille van de medische situatie van haar zoon N. D. in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Colombia, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te vragen. Aangaande verzoeksters reisschema wijst de Raad erop dat dit aantoonst hoe verzoekster naar België is gereisd, maar geen betrekking heeft op haar beweerde problemen in Colombia (*Ibid.*, nr. 13).

Waar verzoekster in haar tweede middel verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 105 148 van 17 juni 2013, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekster ter terechtzitting herhaalt dat haar zoon cognitieve problemen heeft en hieraan toevoegt dat hij in België blij is en naar school gaat en dat zij zelf in België werkt en de taal leert, brengt zij geen elementen aan die wijzen op een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van haar land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van een vrees voor de paramilitaire bende die haar partner M. heeft gedood, en die verzoekster zou hebben bedreigd.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat de medische problemen van haar zoon haar terugkeer naar Colombia verhinderen, dient te worden herhaald dat zij de daartoe geëigende procedure dient te volgen door een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te vragen. De elementen met betrekking tot haar verblijfssituatie en die van haar zoon in België die door verzoekster werden aangehaald ter zitting duiden evenmin op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in haar hoofde of in hoofde van haar zoon.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd

worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Medellín worden beoordeeld.

Medellín blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 en naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023, waarin volgens haar kan worden gelezen dat er nog steeds een gewapend conflict plaatsvindt in Colombia en het aantal veiligheidsincidenten is toegenomen. Verzoekster betwist evenwel niet dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia nog steeds regionaal erg verschillend zijn en dat *in casu* de situatie in haar regio van herkomst, zijnde Medellín, dient te worden beoordeeld. De verwijzing naar informatie aangaande het geweld in Valle del Cauca en Bogotá en haar betoog in dit verband dat de veiligheidssituatie in meerdere regio's in Colombia problematisch is, is *in casu* dan ook niet dienstig. Waar verzoekster nog, onder verwijzing naar algemene informatie van UNHCR, betoogt dat "*afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn*", blijkt uit de beschikbare algemene informatie dat dit geweld in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is, en derhalve geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Medellín is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Nu in hoofde van verzoekster niet kan worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in haar regio van herkomst, dringt zich *in casu* een onderzoek van de mogelijkheden voor verzoekster om zich elders in Colombia te vestigen niet op.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster haar verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT